

Sygn. akt **II AKa 89/14**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Olszewski (spr.)
Sędziowie:	SA Andrzej Wiśniewski SO del. do SA Grzegorz Kasicki
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jorella Atraszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Apelacyjnej Janiny Rzepińskiej

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2014 r. sprawy

A. G.

oskarżonego z art. 148 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 28 lutego 2014 r., sygn. akt II K 168/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjmuje, iż oskarżony A. G. działał w zamiarze ewentualnym tj. godził się na pozbawienie życia J. K., a orzeczoną za to przestępstwo karę obniża do 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 600 (sześćset) złotych opłaty za obie instancje.

Sygn. akt II AKa 89/14

UZASADNIENIE

A. G. został oskarżony o to, że

w dniu 21 czerwca 2013 r. wG., w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia J. K., zadał mu jedno uderzenie nożem w pierś w okolicy lewego obojczyka powodując ranę kłutą klatki piersiowej, drążącą do lewej opłucnej, z uszkodzeniem płuca lewego i tętnicy podobojczykowej lewej z masywnym krwotokiem zewnętrznym i wewnętrznym, w wyniku której J. K. zmarł,

tj. o czyn z art. 148. § 1. k.k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 28 lutego 2014 r., A. G. uznano za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. zbrodni z art. 148. § 1. k.k. i za to, na podstawie powołanego przepisu, wymierzono mu karę 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63. § 1. k.k., na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 21 czerwca 2013 r. do dnia 28 lutego 2014 r..

Na podstawie art. 230. § 2. k.p.k. zwrócono dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr 1/325/13 na k. 280-281 pod poz. nr 7, 8, 9 U. D., a pod poz. 10, 11, 12 i 13 B. J., a pozostałe zarządzono pozostawić w aktach sprawy.

Zwolniono oskarżonego z ponoszenia kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego. Wyrokowi zarzucił:

„ – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający zasadniczy wpływ na jego treść, polegający na niezasadnym przyjęciu tezy o działaniu oskarżonego A. G. z bezpośrednim zamiarem zabójstwa J. K. w sytuacji, gdy brak ku temu dostatecznych przesłanek w świetle zgromadzonego w sprawie całokształtu materiału dowodowego, co w konsekwencji skutkowało przypisaniem oskarżonemu odpowiedzialności karnej art. 148 § 1 k.k., podczas gdy w rzeczywistości jego zachowanie wyczerpywało znamiona występku określone w art. 155 k.k.,

ewentualnie:

- rażąco niewspółmierność – surowość wymierzonej oskarżonemu kary 12 lat pozbawienia wolności, nie uwzględniająca w dostatecznym stopniu całokształtu okoliczności przedmiotowej sprawy.”

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o:

„ – zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez przyjęcie, iż A. G. w zakresie czynu mu zarzucanego nie działał z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia J. K., lecz w sposób nieumyślny spowodował jego śmierć, a w konsekwencji orzeczenie właściwej kary w oparciu o dyspozycję art. 155 k.k.,

ewentualnie:

- zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie A. G. kary pozbawienia wolności we względniejszym wymiarze.”

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy okazała się częściowo uzasadniona.

Sąd rozstrzygający przeprowadził pełne postępowanie dowodowe. Zgromadzone dowody szczegółowo ocenił (vide str. 8-15 uzasadnienia, k. 512-522 akt), zgodnie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Podkreślić należy, że sąd pierwszej instancji ocenił całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, a nie – jak to czyni na użytek apelacji – wybiórczo, wybierając pojedyncze zdania z zeznań najistotniejszych świadków, obrońca. Sąd Apelacyjny w całości tę ocenę dowodów akceptuje i do niej się odwołuje.

W świetle dowodów przywołanych przez Sąd Okręgowy, nie budzi wątpliwości, że oskarżony w pewnym momencie wstał, sięgnął po nóż z czarną, plastikową rękojeścią leżący na meblościance, podszedł do fotela, na którym siedział J. K. i zadał mu cios z góry w pierś, w okolicę lewego obojczyka. Wszystko działo się tak szybko, że znajdujące się w pokoju U. D. i B. J. nie miały możliwości zareagowania. Działaniu oskarżonego nie mógł się przeciwstawić także pokrzywdzony, który był niewidomy. Słusznie sąd rozstrzygający ocenił, że takie działanie było umyślne. Dlatego teza

skarżącego w apelacji, że czyn A. G. można zakwalifikować z art. 155 k.k. nie znajduje żadnego oparcia w prawidłowo zgromadzonym i ocenionym materiale dowodowym.

Jednak apelacja obrońcy doprowadziła do zweryfikowania zamiaru z jakim działał oskarżony. Należy pamiętać, że choć działał nagle i przez zaskoczenie, to zadał tylko jeden cios nożem i to nie w środek klatki piersiowej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, przytoczone okoliczności sprzeciwiają się przyjęciu, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim. Niewątpliwie z zemsty chciał wyrządzić krzywdę J. K., ale sposób działania, rodzaj użytego narzędzia i ilość ciosów przemawiają za uznaniem, iż godził się na śmierć pokrzywdzonego. Tym bardziej, że po zdarzeniu nie interesował się jego losem. Dlatego Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok na korzyść oskarżonego w ten sposób, że działał on z zamiarem ewentualnym, a więc godził się na pozbawienie życia J. K..

Ta zmiana otworzyła drogę do rozważań, czy orzeczona wobec oskarżonego kara 12 lat pozbawienia wolności nie była rążąco surowa. W ocenie Sądu Apelacyjnego – tak. Dlatego obniżono ją do lat 10-ciu. I w tym zakresie, apelacja obrońcy oskarżonego była częściowo uzasadniona.

Natomiast nie było jakichkolwiek podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia kary bądź orzeczenia jej w granicach minimalnego, podstawowego zagrożenia. Jeszcze raz należy podkreślić, że oskarżony działał przez zaskoczenie i zaatakował bezbronną (bo niewidomą) osobę. Zachowanie konkubiny oskarżonego – B. J., jak i J. K. wcale nie było szczególnie prowokacyjne. Tym bardziej, że podobne zachowania miały miejsce już wcześniej i nie powodowały takiej agresji oskarżonego. Również fakt działania pod znacznym wpływem alkoholu niekorzystnie świadczy o oskarżonym.

Dlatego Sąd Apelacyjny, zmieniając zaskarżony wyrok w opisany powyżej sposób uznał, że dalej idące wnioski apelacji obrońcy A. G. nie zasługują na uwzględnienie.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 634 w zw. z art. 627 k.p.k., o opłacie za obie instancje orzeczono na podstawie art. 10 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych – Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami.